

Καλή επιτυχία στη ΖΩΗ σας και όχι μόνο στις ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Γράφει ο Γιάννης Ευαγγελόπουλος

Σα να μην πέρασε μια μέρα. Ξεκίνησαν σήμερα οι Πανελλαδικές εξετάσεις και πραγματικά σαν σήμερα θυμάμαι εκείνο το πρώτο πρωινό που ξύπνησα γεμάτος άγχος για να δώσω εξετάσεις στο 1ο από τα 4 μαθήματα της 4ης Δέσμης και συγκεκριμένα στην Έκθεση.

Βγήκα από την αίθουσα και άρχισαν οι απανωτές ερωτήσεις. "Πως έγραψες;", "Ήταν εύκολο το θέμα;"; "Τον δικό μου πως τον είδες, γράφει η αγχώθηκε;" ρωτούσαν οι υπόλοιποι γονείς, "Πόσες σελίδες έγραψες;" και διάφορες τέτοιες αγχωτικές ερωτήσεις. Μια διαδικασία γενικότερα που υποτίθεται θα έκρινε το μέλλον μας μέσα σε διάστημα μίας εβδομάδας. Τέσσερα μαθήματα τα οποία θα έκριναν το μέλλον μου. Και δεν λέω μετάνιωσα που δεν πέρασα σε κάποιο ανώτατο εκπαιδευτικό ίδρυμα, αλλά μετάνιωσα καθαρά και μόνο για τις προσωπικές μου γνώσεις και τις σπουδές που θα έπαιρνα σπουδάζοντας σε μια σχολή και όχι πληρώνοντας για να πάω σ' ένα ιδιωτικό ΙΕΚ Δημοσιογραφίας. Κατά τα άλλα θα μπορούσα να είχα περάσει Γυμναστική ακαδημία (λέω εγώ τώρα) ή κανένα ΤΕΙ τουριστικών επιχειρήσεων και θα μπορούσα να ψάχνομαι ακόμα για το διορισμό μου σε κάποιο σχολείο ή να δουλεύω στη ρεσεψιόν κάποιου ξενοδοχείου. Δεν το λέω υποτιμητικά, διότι καμία δουλειά δεν είναι κακό, το θέμα όμως είναι να κάνεις τη δουλειά που πραγματικά θέλεις και όχι αυτή που αναγκαστικά σου προσφέρουν μέσα από τη σχολή που μπορεί να περάσεις τυχαία. Διότι λίγοι είναι αυτοί που στο μηχανογραφικό τους πραγματικά δηλώνουν μία μόνο σχολή, αυτή που πραγματικά γουστάρουν να τελειώσουν. Αυτοί που γίνονται γιατροί διότι γουστάρουν την ιατρική και όχι επειδή ο πατέρας τους ήταν γιατρός, αυτοί που γίνονται δικηγόροι επειδή γουστάρουν να γίνουν δικηγόροι και όχι επειδή ο πατέρας τους είναι δικηγόρος και έχει έτοιμο γραφείο και πελατεία. Και το ίδιο ισχύει για μηχανικούς, αρχιτέκτονες κ.λ.π.

Τα έγγραφα όλα αυτά με αφορμή τις εξετάσεις που ξεκίνησαν την Τετάρτη. Το μέλλον ενός παιδιού δεν κρίνεται μέσα από τις εξετάσεις που θα δώσει σε διάστημα μιας εβδομάδας και έχοντας φάει την προπαγάνδα όλα τα προηγούμενα χρόνια για το ποια σχολή πρέπει να διαλέξει. Χαίρομαι πολύ που παρά το γεγονός πως το αδερφάκι μου είχε περάσει την προηγούμενη χρονιά στο Μετσόβιο Πολυτεχνείο, ποτέ οι γονείς μου δεν είχαν την απαίτηση να κάνω κάτι ανάλογο. Με άφησαν να επιλέξω αυτό που ήθελα και χαίρομαι πραγματικά που έκανα αυτό που από πάντα αγαπούσα να κάνω.

Σαν τώρα θυμάμαι τον καφέ με τους κολλητούς μου μετά και το τελευταίο μάθημα των πανελλαδικών εξετάσεων. Οι δύο είχαμε πάρει την απόφαση μας να την κάνουμε, ένας για Αθήνα, ένας για εξωτερικό, άλλοι είχαν περάσει αλλά ίσως να ξαναέδιναν εξετάσεις και τη νέα χρονιά και κάποιοι άλλοι ήταν σκασμένοι που δεν θα έπιαναν τις βάσεις που ήθελαν και θα αναγκαζόταν να διαβάσουν άλλη μία χρονιά για να ξαναδώσουν. Πέρασαν τα χρόνια και ο καθένας βρήκε το δρόμο του. Και θέλω να πιστεύω πως γουστάρουν με αυτό που κάνουν. Και πραγματικά απορώ, ποιος ο λόγος να αγχώνεις ένα παιδί, να τον πιέζεις να κάνει κάτι με το ζόρι και να μη τον αφήσεις να βρει μόνος του το δρόμο του;

Το να περάσεις σε ένα ανώτατο ίδρυμα είναι θεωρώ καθαρά θέμα μόρφωσης. Κακό δεν θα σου κάνει. Καλό θα σου κάνει, αλλά δεν σημαίνει πως επειδή πέρασες γιατρός θα γίνεις γιατρός ή επειδή πέρασες αρχιτέκτονας θα γίνεις αρχιτέκτονας. Στη ζωή μας, κάποια στιγμή είτε μετά από θυσίες είτε μετά από μεγάλη υπομονή και προσπάθεια ο κάθε άνθρωπος θεωρώ πως βρίσκει το δρόμο του. Ας αφήσουμε λοιπόν τα νέα παιδιά να επιλέξουν αυτά για το μέλλον τους, να βρουν μόνα τους το δρόμο τους. Καμία δουλειά δεν είναι κακό, κανείς δεν χάθηκε επειδή απέτυχε στις ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ.

Καλή επιτυχία μάγκες... Στη ζωή σας και όχι στις εξετάσεις...

http://www.fuitplus.gr/index.php?option=com_k2&view=item&id=775&Itemid=5